

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Kedves magyarok, barátaink, Buenos Aires-i Hungária tagok! Cserkészek, néptáncosok! ZIK tanárok és diákok!

Ha tetszik, ha nem, a magyarság szétszórtsága és bizonytalansága nagy részben 1920 körül vált valósággá. Ezt meg kell emésztünk, ezt el kell fogadnunk, ezt nem felejthetjük el, és ma: tovább kell lépünk!

Várunk a Hungária dísztermében! Ne hiányozzatok!

Havi „HUFImondát”:

„Nem szabad egyedül utazni. Az ember csak társaságban tudja látni, érzékelni a világot. A társaság ad az út komor varázslatának, a változásnak emberi értelmet.” (Márai Sándor)

Olvasunk... és gondolkozunk

A jelek világában...

Délután volt, március közepe. Már hetek óta az ihletszükséghez illő elszigetelődés mezejében lebegtem s aznap is, amikor csak egy kis rövid ideig kapcsolom rá a híradóra. Már kétszer is fekete füst szálldogált ki a Vatikán Sixtus-kápolnája hagyományos kéménykéjéből. Délután 4 órára járhatott az idő: meglepődve meresztettem szememet a tévé képernyőjére - megkönnyeztem! Szokatlanul éreztem ennyire elérzékenyült állapotomat! Határozottan meg voltam hatódva.

Miért? Mert egyszerűen homlokra csapott a híradó újdonsága: az argentin tévének legkomolyabb csatornája jelezte, hogy *Habemus Papam!* Vajon az rázta meg szívemet, hogy az új pápa itteni, vagyis Buenos Aires-i, vagy az, hogy a kegyelmes tetteiért közismert dél-amerikai bíboros érte el a katolicizmus legmagasabb posztját? Sok a kérdés, s most nem válaszokat keresek, hanem a hit, a *kisebbségi csodák* megmagyarázhatatlan dilemmái néhányainak boncolásába kezdek.

Mindenkortól, és bevallottan, hiszek a jelekben, azok valahányszor teljesen átlátszó és érthető üzenetében! Nem egy jel adódott, amely sugallta a világ felé a tiszta jelképét: hinni, vagy nem hinni? Egyéni dolog! Szabadok vagyunk és kifejezhetjük benyomásainkat, érzéseinket is.

Habemus Papam! Mégpedig olyan pápa, akinek múltjából csak szépek s jók világítanak felénk. Kiskoruk óta próbálom megértetni gyermekeimmel, hogy *pap* és *pápa* két különböző fogalom. Viszont hadd mondjam most ki, őszintén: *egykutya* a kettő - mert csak egy jó pap lehet egy jó pápa! Vagy mégsem? A politika és az érdekek uralják életünk e részét is? Ez alkalommal úgy érzem (remélem helyesen), hogy jobb úton haladunk! **Bergoglio bíboros** szerény lélek, nem kedveli a luxust, a pazarlást, szenvedélyes foci-szurkoló (ez igenis emberi jelenség), kémiaszakot és filozófiát végzett, évtizedek óta alázattal mossa az argentin szegények lábát! Vagyis **Jorge Mario** egy „jóságos, középosztálybeli ember!”

Hadd térjek vissza gondolatmenetemhez. Ami nem mindennapi, az a mostani jelek sorozata! Bergoglio már másodszor indult jelöltként a pápaválasztáson. Sem először, sem másodszor: egyszer sem foglalkozott azzal az eshetőséggel, hogy megnyerheti a Vatikánban a szavazatok bürokratikus többségét.

Az idén minden másképp alakult. Részben váratlan események sorakoztak a köbön. Nagyjából s gyakorlatilag senki sem kedvelte különösen előző pápánkat. II. János Pál mellett s főleg után minden csak langyos lehetett. **Karol Wojtyła** nagy úrt hagyott maga után, szó szerint minden elképzelhető tén. És felbukkant az önfelelt, egyszerű, jószívű argentin kardinális, aki gyalog vagy közbíróval megy mindenfelé, aki nem fogadta el a kategóriájával járó palotát, aki nyomortanyákban tartotta a vasárnapi miséket, aki a minél szimplább papi öltözetében sétálta végig szülővárosát, Buenos Aireset. Akit nem egyszer vádoltak, mert mindig nyíltan fejezte ki véleményét. Hol diktatúrában, hol a gyanús dél-amerikai demokráciák alatt is! Aki korban már nem fiatal, de lélekben még az!

Fehér füst Rómában: megválasztották az új pápát! Hatalmas tapsvihar fogadta a felpufogó jelt a Szent Péter téren, és megszóltak a bazilikában a harangok is. Az új pápa, aki mostantól Ferenc névvel szerepel, Buenos Aires-i

érsek, jezsuita szerzetes, az első jezsuita ebben az elhelyezésben.

Ismét vissza a jelekhez! Azonnal eszembe jutott néhány közismert magyar csoda. Úgyszintén a lujáni (Buenos Aires) Szűz-Mária-kép története. Vagyis emberek alkotta képek-szobrok, amelyek a történelem folyamán máigikusan, nem is egyszer, visszakerültek eredeti helyükre... Megmagyarázhatatlan esetek voltak (s még lesznek), amelyeket az emberi ész és technika sohasem tudna megoldani, s ha van hitünk, csodáknak nevezzük. Később a Vatikán dönti el, hova s minek raktározza el a hit és a valóság egyöntetű mércéje skáláján.

Bergoglio megválasztását több kisebb jel környékezte. Igazolványa száma lett nyertes a lottóban, az itteni *quinielában* a 40-est (a pápi számát), a napi sorsjegyen viszont a 88-ast (a pápai számát) húzták ki. A Vatikán fölött pedig aznap egy angyalformájú felhő keletkezett. Egyidejűleg, egy furcsa római koldus azt híresztelte meggyőződéssel, hogy Ferenc lesz az új pápa neve! Sem ezelőtt, sem ezután senki sem látta újból a jellegzetes koldust. Később, éppen a fehér füst előtt, egy szép fehér sirály szállt a kis kémény tetejére, ahogy már múlt számunk spanyol részében olvashattuk, láthatuk: a sirály hivatalos elnevezése *avis argentus* - ezüstmadár. Argentína is a naptól ezüstösen csillogó Río de la Plata után kapta nevét...

Mindettől eltérően, engem váratlanul ért a ki-nevezés. Az, hogy Európán kívülit választottak meg! Hiszen az ókorbeli afrikai pápa óta nem fordult ilyen elő. Olasz bevándorlók fiaként, 21 évesen szentelték pappá... érsek lett, s II. János Pál Pápa nevezte ki bíborosnak. Most hetvenhat éves korára ő lett a katolikus egyház 266. pápája. Első köszöntésében így fejezte ki magát: „Úgy látszik, önök a világ végéig jötték el értem. Ezt meg kell tisztelnem”.

Két évvel ezelőtt ismertem meg **Böjte Csabát**, és csak azután figyeltem fel óriási munkájára. E néhány év alatt szinte világszerte ismerik és elismerik, már nem csak a magyarok. Böjte atyára gondolva elkerülhetetlen az összehasonlítás az új pápánkkal: a nagy krízisek idejében fennáll a becstelenség erénye, s nem is biztos, hogy muszáj korruptnak lenni ahhoz, hogy magasra juss! Nem kell a szegényebbek „szavazata” ehhez, s a katolikus intézmények hatalma nem szennesebb, se nem szentebb, mint a többiek. Ellenben Isten igéi, akár a köztársaságoké is, azért íródtak, hogy be legyenek tartva. **Jorge Santos** újságíró szavai szerint: „Bergoglio kinevezése mint a világ 1,2 milliárd katolikus pápája, különösen Argentínának jelent sokat: ui. az értékek újjászületését inspirálja, egy olyan országban, ahol éppen ezek robbantak már széjjel, de százfelé!”

Zólyomi Kati

MÁRCIUS 15:

Az anyaországi vad havazástól az ungvári szörnyűségen keresztül - Buenos Airesig!

Köszönöm az őszi szelet. A szabadságot, a nyíltságot és az esküt. Köszönöm az elfogadással járó békét, az érdeklődést és a tisztességet. A gondosan megírt szóözünt, a himnuszokat és a kiemelkedő szép magyar hangokat. A csodás muzsikát, a felülmúlhatatlan versszakokat és az arcokat. A csendet és a ricsajt. A sok ismeretlen magyart! A Juncal utcánk nyugalma és a falakon díszelő zászlók göngyörödését. Az esteledést. A barátokkal való népdalozást, a megosztott ital különös gyönyörűségét. Az utána bekövetkező hajnal hűvösét és az otthonom egyedülállóan átkaroló ölét! Köszönöm azt, hogy lélegezve emlékezhetek még arra is, amit nem éltem át, de mégis életem egyik útmutató példája!

A Hungária díszterme ismét telt ház! Érthető, hiszen nemcsak a rég jelképes tiszteletadásunk egyike következik, hanem anyaországi tévés kamerák is jelen vannak!

Százhatvanöt év után is emlékszik a magyar. A magyar nem felejt, viszont a magyar nem oldja meg a helyzetét. A magyar nem lép tovább. A magyar ragaszkodik! A magyar álmodozik, verseket mond el, képeit idézi vissza, és hősies tetteit eleveníti

meg, hogy ez az emlékezet kulcsa ne vesszen el! A magyar figyelmeztet, de nem határoz. Lármában él, de fél.

Ezt tapasztalom, amióta megszülettem, itt messze, az emigrációban. Igen, új szelek fújnak, kételkedő szelek, az összehangolás szelei. De még várunk kell. A várakozás Petőfit szólaltatja meg - újra meg újra. Tudtommal idekint talpon állunk, amióta megszülettünk. Hí a Haza (mindenkortól), *mindig* ez az idő, *mindig* most, vagy soha! Pedig már nem vagyunk rabok, eskünket pedig nem egyszer söpörte el a szél - és nemzetünk népe még mindig túlél a világ összes sarkában!

A műsor alkata a megszokott volt, ámde volt egy fejezete, amelyet hálásan köszönök meg: a vonóskvartett előadása, az Ars Hungarica rendezésében, áldás volt. Felemelő volt őket meghallgatni, változatlanul mennyei tapasztalat Kodályt és Bartókot húrokra-vonásra idézni - és ilyen kiválóan! A záró Piazzolla, világhírű argentin zeneszerzőnk pedig kápráztató remegést okozott bennem! Astor szerintem a dél-amerikai Kodály! Ő is, mint a mieink Európában, felfogta a déli nép jellegét és vándorlása, önkeresése lényegét.

Folyt. a 2. oldalon

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNC és ZENE

A debreceni tévé küldöttsége a buenosi néptáncosokkal

„Jaj Istenem, de szép dolog, ha két bolond együtt forog!”

(népi csújogatus)

És forogtunk hát! Már délután kezdtük a Hungária éttermében. Kamerakábelek hevertek a Hungária tágas étterme téglaszínű padlóján, székek vették körül az ürességet, gyűltek a kíváncsiak, és főleg a néptáncosok. Buenos Aires három együttese szenvedélyesei. Tarkaság a szoknyákban, szolid fekete-ség a cipőkben-csizmákban. Az **Oleander** asszonyai kis himzett blúzikában, a többiek (regösök és kolompok) lezser próbaruhában, tánccipőben. Mikrofonok, néhány magyaros abroszos asztalon ital, finomságok, és nagy hirtelen a nyüzsgés átváltott a muzsikaszó meleg hangjára. Azonnal pörögtek a szoknyák, lábak dobbantottak és a tánc ház jellegzetes hangulata magába vont a fölösleges szavak világát!

A Cefre zenekar (Benkóné Pelu, Jeszenszky Zsú és Benkó Sanyi) boldog a fellépése után! Remek kalotaszegi csárdást és szaporát húztak lábaink alá!

éjjel, három nap, kimulatom magamat!” Legalább 15 percig tartott az Erdély kalotaszegije! Utána már igen izzadtan s lihegve töltöttük fel poharaink belsejét. Őszintén szólva, senki sem emlékezett már a kamerákra. Ez bizonyos mértékben pozitív reakció volt, amely által sokkal természetesebbre sikerült a forgatás is. Csak a tánc, csak a muzsika, csak a hangulat volt lényeges! Egy jó másfél óra után „átparancsoltak” minket a szomszédos nagy-

Húzd rá, járjad! Élvezz, dalolj, csújogass! Hadd tudják meg Debrecenben is, hogy milyen magyar néptáncmozgalom van ideát! A tévések máris csodálkoztak. Gondolom, nem vártak ilyet. Olyannyira élvezték, hogy, ahogy teltek a percek, az órák, ők is része lettek a mulatságnak!

Moldvai táncrenddel nyitottuk a bulit. Hatalmas köralakulat keletkezett, és a Kárpátokon túli magyarok táncaival mulattunk mindnyájan. Az ún. „ördögtánc” zártuk le a szakaszt, és nagy tapssal ünnepeltük meg a zenészeink (**Benkóné Pelu, Bonapartian Edi, Kerekes Miki, Lajtaváry András és Ricsi**) frenetikus kíséretét.

Ahogy szokás, egy-egy táncrend között kis szünet állt be. A rövid „feltöltés” (ital, harapnivaló és szusz) után máris táncra hívott a kalotaszegi muzsika. Egy fiatal regöstáncos mellém állt és kérdezte: Ez mi? - Kalotaszegi csárdás - válaszoltam. „Táncolsz?” - Persze! -, és máris jártuk lázasan, boldogan! Körülöttünk egy tuca pár mozgott, ki-ki legkedvesebb figuráját nyomta, míg a szétszórt lányok s asszonyok kórusa sifiteleket illesztett hozzá: „Víg a gazda, víg a vendég, bárcsak így maradna mindég, három

terembe. Akkorra már annyira folyékony volt a lelkület, hogy nem izgatott, nem zavart egyikünket sem! Hát átköltöztünk mindeztől (italainkkal, tálainkkal, hangszereinkkel, hangszóróinkkal és kábeleinkkel), és ideát még lazábban s szebben gördült tovább a dolog. Haladtunk ám a Kárpát-medence térképén is! Már észak-mezőségit, székit jártunk. Keveredtek az érzések, a barátság kertjében megosztott szavak is!

Sötétedett, sokan el is búcsúztak, de az igazán vidámlelkűek jártuk aztán tovább. A tévések sem forgattak már. Már nagyokat koccintottunk, és az igazi beszélgetésre, a mélyebb s értékesebb ismerkedésre váltott át a hangulat. Az üres teremben visszhangzott az énekünk, poharaink ütközése, minden sőhajunk. Egy egyetlen asztal körül foglaltunk némileg helyet (mert többen mocorogtunk, táncoltunk még, álldogáltunk), és a „szomorú-vidámság” többféle vízszinttalálkozási ígéretet váltott ki belőlünk. Aztán elmentek ők is négyen (**Vojtkó Ferenc** igazgatóval **Széles Tamás, Lakatos János és Máthé Gábor**), mi pedig hazafelé irányultunk, de csak miután bezártuk magunk mögött a már elcsendesedett, vasárnapos Hungária ajtaját... (ZK)

MÁRCIUS 15...

Petőfi nem maradéktalanul bebizonyított életének s halálának tükre azért még mindig elbűvöl mindnyájunkat, köztük természetesen engem is. Romantikája csontig ömlik, csontig hat, vérig öröl-aggaszt, és aztán meglágyít. „Magyar vagyok... legszebb ország hazám az öt világrész nagy területén... Egy kis világ maga...” Bezzeg kisvilág vagyunk mi, magyarok! Különös egy kisvilág! Büszkébbek a sasnál, Adynál is kritikusabbak, Berzsenyinél is óvatosabbak. Komorak és lázadók, szegények és gazdagok, lágyak és önzők, mélyek és önfeledtek. Egyik szemünk sír (már nem kéne), a másik pedig nevet (bár gyakrabban tenné!)

Az előadás tartott szögletelessége elérte célját. Ott volt mindenki, hallgatott s tapsolt mindenki, egymás karjába borult mindenki. A felolvasó fiatalok némi bizonytalansága rendkívül kedves volt, megjelenésük abszolút elgondolkodtatott. Ők az egyetlen igazi felelősségünk! Ha Petőfi valóban átérzte mindazt, amit akkoriban megírt, most (ha megtehetné) is lekiabálna a túlvilágból: „Szedd össze magad, vagy elveszünk még azok is, akik vagyunk!”

A nélkülözhetetlen társasvacsora nem is volt olyan „társas”. Mindenki megette tényérja tartalmát, megitta borát, és jó korán eltávozott (a főemberekkel együtt) pont akkor, amikor a fiatalabb tagozat - most már ők is! - elkezdett életvidáman népdalozni! Két perc alatt kiürült az étterem, viszont úgy nyolc-tíz nosztalgias szívű azért jó későig élvezte az ének megosztott, dallamos pillanatát.

folyt. az 1. oldalról

Talán még az „évkezdés” szimptomája, talán a hűvös est párja okozza, nem tudom, de én azt vártam, hogy mindnyájan maradunk, ameddig „a házigazda (olvasd: étteremgazda) furkósbottal ki nem ver”... Úgy, mint régen!

Közben Magyarországon iszonyatos, szinte Szibéria-jellegű hideg es eszméletlen havazás állt be! Egy-két katona azért felvonta a lobogónkat az Országház előtt. Minden szabadtéri ünnepség elmaradt. Nem voltak beszédek. Az Országházban, Múzeumokban, könyvtárakban és színtermekben gyülekezhetek a magyarok. Szokásosan Kossuth-díjakat osztottak ki. A közkedvelt Csík zenekar is kapott egyet.

Álmod, Ausztrália

Azt mondják, egyszer minden álom valóra válik. A miénk kétség kívül azzá vált.

Történetünk kezdete a tavalyi év júniusában kezdődött. Nagyon élénken emlékszem arra a fergeteges hétvégére. A **Szöttes Kamara Néptáncegyüttessel** - ahol táncolok - épp Felvidék keleti szegletében turnéztunk, jártuk a falvakat. Két fellépés között szervezőtitkárunk furcsa mosollyal a száján lép be az öltözőbe, kezében a kihangosított telefontal. **Gémesi Zoltán**, csoportunk művészeti vezetője Ausztráliából hív bennünket: „Szevasztok gyerekek! Van számotokra egy jó hírem, remélem örülni fogtok. Nagyon úgy fest a dolog, hogy a **Szöttes** februárban Ausztráliában vendégszerepel!”

Csodálkozva néztünk egymásra, nem akartunk hinni a fülünknek. Mi, a kenguruk földjén?! Ez biztos csak vicc lehet - gondoltuk. Eleinte nem is mertük magunkat beleélni, hisz hol volt még február...

Teltek, múltak a hónapok, rengeteg szervezkedéssel, készülődéssel, egyeztetéssel. Végül mindent sikerült összehozni, és idén, február 18-án nekivághattunk a nagy útnak. A cél - Melbourne.

Egynapos kimerítő repülőút után, az időeltolódással küszködve végre megérkeztünk. Télből hirtelen nyár lett, nagykabátból fürdőruha. Alig tudtuk felfogni, hogy ott vagyunk. A melbourne-i repülőtéren „Szöttes” felirattal várt bennünket **Kövesdy András és Éva**. Ők voltak a helyi főszervezők. Egyikek a legnagyobb ember között, akikkel ez idáig szerencsém volt megismerkedni.

A **Magyar Központ** lelkes, aktív tagjai csodálatos programot állítottak össze. Igyekeztek minél több gyönyörű helyre elvinni. Jártunk például Great Ocean Roadnál, a 12 Apostolnál. Igéző látvány volt az óceánból kiemelkedő hatalmas sziklatömbök. Rendre szervezték az ún. BBQ (*barbecue*) partykat, tengerparti fürdőzéssel egybekötve. Kötelezően ettünk *vegemite*-ot, amin az ausztrál gyerekek nőnek fel, húsos pitét, valamint tengeri herkentyűket. Mivel családoknál voltunk elszállásolva, külön-külön is, egyéni szabad programmal is felfedeztük Melbourne és környékét.

Utazásunk fő célja a magyar népi kultúra terjesztése, átadása volt. A három hét alatt erre rengeteg lehetőségünk adódott. Első ízben, a kétévente megrendezendő Hungarofesten debütáltunk. A háromnapos fesztivál ideje alatt a szerve-

zők egyik fő célja az volt, hogy általunk az itteniek újra felfedezzék, megismerjék elfeledett gyökereiket. Külön élmény volt számomra az Árpád Idősek Otthonában adott műsorunk. Az idős, magyar emberek csillogó szemekkel, nagy örömmel figyeltek, hallgattak bennünket. Műsorunk után összefutottam egy nénivel. Minden szó nélkül átölelt, és azt mondta: „Köszönöm! Hosszú évek óta nem éreztem ilyen meleget a szívemben...”

A következő fellépés színhelyére majd ezer kilométert kellett utaznunk. **Sikó Anna** nagykövetségnyi meghívásának eleget téve Canberrába is volt szerencsénk eljutni. Az ő vendégeiként mutathattuk meg az ott élő magyarságnak, illetve a meghívott, más nemzetiségű személyeknek mindazt, amit képviselünk. Canberra után az egyik világváros, Sydney várt ránk. **Sallynek** és a **Délvidéki Magyar Szövetségnek** köszönhetően ide is elhozhattunk egy szeletet abból, amit igyekszünk teljes szívvel ápolni. Egyik legemlékezetesebb sydney-i pillanatként spontán táncunkat említeném meg a híres Operaház előtt. Bámészkodó turisták tömege figyelte, ahogy énekelünk, mulatunk, csupán jókedvből, örömeinkből.

Ha már Ausztráliát „elfoglaltuk”, nem volt akadály másfelé evezni. Együttműködés néhány tagja Új-Zélandot is meghódította egész estés műsorunkkal. Végül háromhetes turnékat az **ENOSI görög fesztiválon** zártuk mint magyar nemzetiségi együttes. A fellépések, utazgatások között táncszemináriumokat tartottunk a melbourne-i magyar tánc csoportoknak, érdeklődőknek. Egész idő alatt a talpalávalót, a remek hangulatot fokozta a **Ritka Magyar Folkband**.

Nagyon nehéz röviden összefoglalni három hét élményeit, emlékeit, örömteli pillanatait. Nemcsak az angolszász kultúrába, szokásokba, jellegzetességekbe nyerhettünk betekintést, hanem az ott élő magyarság életébe is. Úgy érzem, mély, őszinte, igaz barátságok vannak kialakulóban, amelyeket még a kontinensek, sőt az időeltolódás sem szakíthat szét.

Három csodálatos hét, csodálatos emberekkel. Ismét tanultam, gazdagodtam. Ez a valóra vált álom ismét megmutatta, bárhol is legyünk a nagyvilágban, mi mindig összetartó magyarok vagyunk!

Bartusz Réka, Felvidék

A műsorunk, a sydney-i fellépésünk itt meglekinthető: <http://www.youtube.com/watch?v=N8DGpSme-E>

Viszont Ungváron (Kárpátalja) döbbenetes dolog történt: egy kisebb, kb. 25 fős ukrán anyanyelven beszélő vad, megszállott tüntetőcsoport megtámadta a bazilika felé felvonuló s Petőfi szobrát megkoszorúzó magyar iskolák csoportjait! Atrocitás! Ordítottak rájuk, fenyegették őket, és lerántották róluk a nemzeti kokárdát is!

Ezzel szemben minálunk szép nyugodtan Barcsi Gyula, a magyar nagykövetség tanácsosa felolvasta Orbán Viktor az emigrációhoz küldött üzenetét (1. 2.o.) Ilyen sem volt még! Érdekesnek tartottam, de még messze nem sorsdöntőnek. Ezalatt - sejtem - a magyar világ figyeli a székely autonómiáért kezdődő s zajló eseményeket.

Március 15: az önállóság ünnepe. Október 23: a szabadság eposza. Június 4: a veszteség, a legteljesebb káosz dátuma. Tanítsunk meg emlékezni, vagyis ismerni, tanulni, tudni. De lépünk tovább! Alkossunk jövőt! Egy gyakorlatban is szép magyar jövőt! Az összetartás jövőjét kell megrajzoljuk! Azt, amely nélkül még a jelen is szét/elmosódhat!

Útjaink most százfelé válnak,
de szívünk egy célért dobog.
Nekivágunk a küzdelmes mának,
s épít karunk egy szebb holnapot.

(Arany János)

Zólyomi Kati

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Egy év Magyarországon a Balassi Bálint Intézetben

Eljött az idő, hogy meséljek arról az évről, amit ott töltöttem Magyarországon! Azoknak, akik még nem voltak ott, vagy olyanoknak, akik már jártak Magyarországon - de főleg azoknak, akik a jövőben mennek oda, hogy megismerjék eredetük hazáját!

Életemben először utaztam Magyarországra. A gépem közeledett a Liszt Ferenc repülőtérhez. Akkor láttam az égből először a Dunát és a híres hidakat, azokat, amelyekről már gyermekkoromban hallottam szüleimtől, nagyszüleimtől, a tanáraitól a Zrínyi Ifjúsági Körben: hidak, amelyek a híres Budát és Pestet összekötik... Azok, amelyek a zajló Duna fölött vigyázznak, sorban állnak. Amelyeket minden este villamoson kereszteztem, és bámulva tekintettem meg őket, gyönyörű szép szerkezetüket, fényeiket, díszüket meg fantasztikus kinézésüket...

És akkor... akkor kezdődött az egész!

Megérkeztem a Balassiba, és még nem tudtam pontosan, mit keresek ott. Teljesen egyedül, egy hármasszobában, ahova még a szobatársaim sem érkeztek meg. Egy kicsit össze voltam zavarodva! Szépen kipakoltam a cuccaimat, elrendeztem ruháimat és a munkámnak utolsó feladata, de mondhatnám a legfontosabb: kiakasztottam a nagy, argentin zászlómat! Lássák, hogy ott Argentínában is vannak magyarok!

Nagyon hamar sok barátom lett... Nem is gondoltam volna, hogy ez így lesz. Úgy látszik vonzó ez a szép, dél-amerikai ország! Aztán, ahogy jártam az utcán, hallottam hároméves kisgyerekeket, akik hihetetlen magyar kiejtéssel szólaltak szüleikhez! És nem értettem még, hogyan lehetséges - valami furcsa volt...

Szerintem az első két hét alatt még nem is tudtam elhinni, hogy Magyarországon vagyok. És az persze természetes, hogy öt éves gyerekek kitűnően beszélnek magyarul! De ezt nagyon nehezen szoktam meg. Az összes plakát az utcán magyarul volt, az emberek telefonon magyarul beszéltek. Mindenki tud magyarul. Érdekes volt nagyon. Aztán lassacskán észrevettem, hogy tényleg Magyarországon vagyok...

A mindennapi életem Budapesten a magyarórákkal kezdődött, utána pedig különböző előadásokkal, néha délután négyig,

néha hatig. Ezután, ha meleg volt, legtöbbször lebicikliztünk a Margitszigetre, ahol különböző hangszerekkel vagy labdajátékokkal, zsonglorkodással töltöttük délutánjainkat. Este pedig a központba mentünk, és bámultuk azt a gyönyörű, színes-fényes és élettel telt várost. Nagyon sok érdekes kocsmá van Magyarországon, és ráadásul mások, mint itt, Argentínában! Még egy jó lehetőség volt magyarokkal dumálni, és talán újabb magyar barátokat szerezni!

A Balassin belül is rengeteg embert ismertem meg. Már első naptól kezdve, amikor épp a liftbe szálltam, szóbaálltam régebbi diákokkal, és egyből már meghívtak szobájukba, valamivel megkínáltak és rögtön elmesélték, hogy milyen fantasztikus ott Magyarországon lakni. Milyen kiváló emberek vannak, milyen sok különböző kultúrát lehet megismerni...

Mennyit tanul az ember egy év alatt! Nem is tudtam volna elképzelni! És a Balassiban, bármennyire egyedül érkeztem, soha sem éreztem magam egyedül. Első naptól kezdve megismertem társaimat, és családtagnak tekintettek! Mert végül is, egy nagycsalád voltunk, amely nagyon, de nagyon összetart.

Ez volt az első alkalom, hogy Európába mentem. És persze, ezt a lehetőséget kihasználtam, hogy több országot bejárjak és megismerjek. De ezt nemcsak nyáron csináltam, hanem mindig, amikor valamilyen lehetőség adódott. Első út, ha jól emlékszem, az Szlovákiába volt, Felvidéken Nt. Écsi Gyöngyit meglátogatni. Elmentünk Adámmal, német szobatársammal, mert ő is ismerte Gyöngyit meg családját. Kicsi a világ! Pünkösdkor pedig Németországba utaztam, Münchenbe, és a német „Regős táborba” mentem, ami egy cserkésztábor, ahol néptáncot meg zenét tanítanak. Utána pedig egy hétig szobatársammal laktam, és bejártuk München. Aztán még évközben többször voltunk egy kis faluban, Győr közelében, Kimlében, a Dóry családnál. Nyáron elmentem Bécsbe mint őrsvetető egy kiscserkésztáborba. Nagyon

sok új embert ismertem meg, új külföldi magyar cserkészeket, és megint több kapcsolatot teremtettem. Kéthetes volt a tábor, ahol rendszeresen meg tudtam ismerni mindenkit, és két hétig jókedvűen, bár nagyon fáradtan, több mint 20 kiscserkészzel foglalkoztunk. Tábor után pedig majdnem mindennap összejöttünk és várost néztünk, vagy barátaimat látogattam. Bécsből elmentem Sopronba egy bécsi cserkészzel, akinek a családja ott lakik, és megadta a lehetőséget, hogy oda menjek. Nagyon szép város: nyugodt, de szép és tiszta. Onnan Győr következett.

Amiről különösen szeretnék mesélni, az az erdélyi út. A Balassi Intézet diákjaival bejártuk Erdélyt, egy csomó magyar falut megismertünk, ottani embereket, és a helyzetüket. Meglátogattuk az ezeréves magyar-román határt is. Oda szekerekkel vittek el. Esténként pedig mulattunk osztálytársainkkal, és különböző igazi magyar táncházakon vettünk részt. Még Kolozsváron is táncoltunk! Gyimesben pedig a legbátrabbak (ezek között persze én is ott voltam) hajnali háromkor, mulatás után elindultunk búcsújárásra. Valami 40-50 kilométert gyalogoltunk, ameddig Csíksomlyóra érkeztünk a misét meghallgatni. Óriási nagy élmény volt... Miféle tájakat láttunk, mennyi erdélyi magyart, mennyi magyarországi magyart! Hihetetlen érzés volt ezt átélni! Persze, beismerem, fárasztó is.

Több országban is voltam, de inkább tovább mesélnék Magyarországról. Mert Balaton körül is voltam. Nagyon sok részen! Jól emlékszem Alsóörsre, ahol egy telken a vadregényes természetben éltünk két hétig. Sorolhatom tovább: Tihany, Hévíz, Keszthely, Sümeg... Csodálatos helyek, sok múlttal, és mindegyikről hallottam már valamikor. De most ott voltam igazán. Életemben először. Sokat utaztam, sokat láttam és most mondhatom, hogy megismertem gyökereimet!

Nagyon szépen köszönöm első-sorban szüleimnek és nagyszüleimnek, hogy átadták nekem a nyelvet, a kultúrát, hogy magyarnak is neveltek, nem csak argentinak. Másodsorban a Zrínyi Ifjúsági Körnek, a Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek és a Balassi Bálint Intézetnek, hogy ilyen lehetőséget nyújtanak nekünk, külföldön született fiataloknak! Mondhatom, ez volt életemnek legnagyobb és legmélyebb élménye. Nagyon köszönöm!

Lajtaváry Márton

A magyar iskola tanítóinak

Már csak a lehetetlent érdemes megpróbálni. A tantermeken sorra kísértetek át engem. Utána beszélgettünk. Én arcomat töröltem, bár félek, megláttatok, hogy elérzékenyedtem.

A humanisták a holt latint támasztották fel. Ugyanezt teszik ti a távol magyar nyelvvél. Segítsen meg a visszhang titeket, amely minden gyermek lelkében úgy szól, mint kagylóban a tenger.

De ennél százszor többet tanítottok. S éppen azt, mi másnak az Új Világban olyan nagyon hiányzik. A Nagy Kanyon nagyon szép, magas a Long Peak orma, de a kanyon csak kanyon, és hegy csupán a Long Peak.

Ti Budavára képét mutatjátok meg, Pécsét, Isaszegét, Kolozsvárt, Visegrádot, Világost. Nem csak hegyek, síkságok. Több annál. Történelmünk adott reájuk dicsfényt, patinát vagy gyászfátyolt.

Más iskolákból lassan kiséprűzik a múltat. Jelen van csak. A gyermek kilép a vaksötétbe. Mátyás király! Rákóczi! Arany! Bartók! Nagy Imre! Örökmécseknek őket helyezitek köréje.

Hogy önmagát mindenkor perspektívában lássa! Hogy legyen, mire álljon az éltben! S hogy tudja: mi a jó s mi a rossz! Az autó, a bőség, a kényelem meg a rock kevés e földi útra.

Hadd keljen ki a mag! Nincs baj, amíg remélünk! Csak költeményt tudok küldeni és szerelmet. Más iskolákban pudvás adatokat közölnek. Nálátok szombat reggel embereket nevelnek.

Faludy György (*)
(Toronto, 1980)

(*) Faludy György versét a New Brunswick-i Magyar Iskola tanárainak írta. A Magyar Iskola a Szent László rk. templom épületében működik.

A HKK könyvtárunk átrendezése és a „Chacó-i kaland”: Nagy Szebasztian és Zsonda Márk ösztöndíjasok Argentínában, a Kőrösi Csoma Sándor Program által

A magyar kormány (a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium) szerencsére úgy határozott, hogy elárasztja az emigrációs magyar közösségeket ún. „segítő kezekkel”. Negyvenhét fiatal ösztöndíjas utazott ki összesen 5 hónapos tartózkodásra a világon mindenüvé oda, ahol magyar közösségek vannak a szétszórtságban, s esetenként maguktól nehezen megoldható igényekkel, szükséges teendőkkel igyekeznek megbirkózni, amelyeket saját erőből csak elégtelenül tudnak ellátni.

Nagy Szebasztian

Mihozzánk, Argentínába ketten jöttek, két fiatalember. Az egyik. Nagy Szebasztian a HKK könyvtárhoz csatlakozott, hogy a hatalmas és soha véget nem érő értékes anyag- és példányosztályozásba komolyan besegítsen. A másik, Zsonda Márk pedig felutazott Coronel Du Gratyba, a chacói magyarokhoz, hogy elsősorban a magyar nyelv bevezetésével és a Liliom néptáncegyüttes foglalkozzon.

Mindkét fiatal volt alkalmam már személyesen megismerni. Amióta április 6-án megérkeztek, bepillantottak városunk Hun-

gáriája és Szent László iskolája izgalmas, egész szombati foglalkozásaiba Könnyen elképzelhető meglepődésük a sok magyarul beszélő ember tartalmas nyüzsgése láttára. Belátogattak a ZIK óráira, a cserkészek húsvéti locsolása előtti szertartására, a Kolomp együttes néptáncpróbájára is.

Majd következő számainkban bemutatjuk őket és megkérjük, meséljenek erről a feladatról, és otthonról hozott elképzeléseikről és az első itteni tapasztalataikról is.

(ZK/HKZS)

“Ha az ember nem az anyanyelvén beszél, egy icipicit hazugságra kényszerül mindig. Nem azt mondja, amit valóban szeretne, hanem amit zavar nélkül ki tud fejezni. Aki az anyanyelvét felejté el, az őszinteségét felejté el örökre.”

Jókai Anna

Jókai Anna:
Kossuth-díjas magyar író- és költő, a Digitális Irodalmi Akadémia alapító tagja.

Zsuzsi íróasztaláról..

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Magyar nyelv, titkos nyelv, nagy kincs

Mit élvezek a legjobban az írásban? Azt, hogy az olvasók olyan nagy lelkesedéssel szólnak hozzá a dolgokhoz. Hirtelen ők is más szemmel nézik a magyar nyelvet, és mindenféle érdekességet megfigyelnek, amit aztán megosztanak velem, és ezt nagyon élvezem. Évezem, és nagyon gazdagít.

Többen azt szokták kérdezni, *Honnan szeded állandóan az ötleteket?* - Erre a válasz nagyon egyszerű. Ti adjátok az ötleteket, amikor elmeséletek, mit élveztetek, mi érdekel titeket, mire döbentetek rá, mit vettetek észre a nyelvvel kapcsolatban. Töletek kapom az ihletet! Ez az oda-vissza út a magyar nyelv őserdejében nagyon vonzó! Amikor a nyelvet „kézb veszem”, nézem, elemzem, hallgatom, és hagyom, hogy hasson rám, hagyom, hogy ízet érezzem, értelmét felfogjam - észreveszem, hogy milyen mély, milyen bölcs és milyen csodálatos.

A fácska kibírja a vihart:

Ellenáll a nagy szélnek!

Habár nem vagyok nyelvész, élvezem szétszedgetni a szavakat, a ragokat rakosgatni és megérteni, hogy miért rakosgatjuk ide vagy oda, és miért pont azt a ragot, és nem másikat. Például vegyük figyelembe ezt a két szót: **ellenség - ellenfél**. Már az a szó, hogy *ellen* két ragból áll: „el”, ez annyit jelent, hogy messze, távolabb valamitől. A „len” rag a lenni igének a töve, tehát a létige, létezik, van. Szóval **ellen**, az annyit jelent, hogy messze van valamitől. **Ellenkező** irányba megy, a másik irányba, el, messze. **Ellenkezik**: a véleménye messze van a másiktól. A távolság adja meg az érdeklődésüket. No, most akkor ki az **ellenfél**? Az, aki küzd, hogy a másikat megelőzze, legyőzze. Felfigyeltél a szó mély mondanivalójára? **Ellenfél**, miért „fél”? Mert egy egésznek a velem egyenrangú másik oldaláról van szó. Egy egésznek vagyunk a részei. Egy játékban ellenfelek. Egy játékban ugyanaz a célunk, nyerni, valamit elérni, és akik részt veszünk, egy egésznek vagyunk a felei, egyformák vagyunk. Milyen sokat fejez ki ez a szó, ellenfél...

Visszont a háborúban a velünk ellen álló fél az nem az ellenfél, nem ám! Az az **ellenség**. Ebben az esetben rosszakaró van. Aki ártó szándékkal van irántunk, azt úgy hívják, hogy ellenség. Az ellen a teljes egészében egy nagy távolság, feszültség, nagy gond teljesen eltaszít az ellenfelemtől. Egy teljes „ellen”. Ellenség. Mennyire teli van érzéssel, értelemmel a magyar nyelv. Megfigyelted?

Aztán például mondhatjuk, hogy valaki valamit **elenez**, tehát ellene van, más véleményen van, a másik irányba vezet a gondolkodás módja. És innen ered az **ellenzék** szó: egy polgári demokratikus államban a nem kormányzó párt. Kedvencem ezek közül az egy köztársasági, amit arra használunk, hogy egy mellérendelt mondat tartalmát szembeállítsunk a főmondat mondanivalójával. Ha azt akarom mondani: *Kati jól táncol, de rosszul énekel* - ezt mondhatom úgy is, hogy *Énekelni nem tud, táncolni ellenben igen*. Ennek a köztársaság az összeállítás is csodás. **Ellenben**. Péter a szóképet szereti, János **ellenben** a barnákat. Ezzel szemben, vele ellentétben.

Magyarul érthetővé lesz a világ számomra. Mindennek van értelme. Magyarul mély értelme... Mit mondanak más nyelven, ha valahova érkezel? *Bienvenido, welcome, willkommen, benvenuto*. És magyarul? **ISTEN HOZOTT**.

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítónk:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst.

De találkoznak a kézművesek és a vidékről, ill. Erdélyből érkező eladók is. Találkoznak a nagyok és a kicsik, az idősek és az ifjabbak, a magyarországi magyarok és a határon kívüliek. A tapasztalt néptáncosok és az újoncok. Találkoznak emberek, ismerősök, barátok, lélekbeli testvérek.

Mi is találkoztunk régi barátokkal, itteniekkel, de Felvidékről, Kanadából, Egyesült Államokból, Argentínából érkezőkkel is. Nagyon jó volt velük beszélgetni. Hiába van az, hogy az ember csak egyszer az évben látja őket, de olyan, mintha tegnap váltunk volna el.

Néhányan a szeretett felvidéki barátaink között is itt voltak, előadásokat tartottak, táncoktatást vezettek le, és mint minden évben, idén is felléptek a Nagyszínpadon, az Ifjú Szívek a „Felföld tánc hagyományai” című előadással remekeltek.

A Táncház Egyesület és az Élő Forrás Hagyományörző Egyesület együttműködésében immár 3. alkalommal került megrendezésre a Minden Magyarok Tánca című színpadi táncbemutató. Ez nagyon kedves volt számunkra. A bemutatón rögtönzés formájában lépnek fel együtt magyarországi, a körülöt-

tünk lévő országokból, de tengeren túlról érkező táncosok-zenészek is.

A két választott tájegység Székelyföld és Rábaköz volt, ezen belül mindenki azt táncolta, amit szeret, tudásához mérten. A fellépést megelőzően csak egy színpadra való szervezés történt. A hangulatot és a varázst, amit láthatunk a produkció során, a közös szenvedély, a tánc és a magyar kultúra hagyományörzés iránti rajongás szülte. Persze köztük is voltak barátaink, talán jövőre mi is fellépünk velük...

A szombat esti Gálaműsor a húsvét jegyében készült, szép volt, megható, meghitt - más. Éveztem, és mint húsvéti ráhangolódás is kitűnő volt.

A kirakodó vásárban most sem csalódtunk: színvonalas, változatos volt. Régi ismerős kézművészekkel is találkoztunk. Például ott volt a korondi kalapkészítő mester, aki José és Náchó kalapját készítette régebben. Most rájuk nézett, és persze rögtön felismerte keze művét! Előző évben annyi mézeskalácsot vettünk egy Heves megyei bácsitól, hogy most ő szólított meg minket. Az idej gyártást is megköstöltük.

Egy szóval: élveztük! Sétáltunk, beszélgettünk, táncoltunk, találkoztunk! Mindenkinél továbbra is melegen ajánljuk, és nem csak egyszer az életben.

Szeretettel

José és Teri

(A legőszintébb, ártatlan és jóindulatú „irigységgel” öntött el engem az írásotok! Zóka).

KÖNYVSÁROK

Digitális könyvek

- Osváth Lehel digitális formában átküldött egy saját tollából származó könyvet. Címe **Istenek és emberek**. Vallás, nyelv, legendák, hagyományok, életkor, Jézus, angyalok, jövőbeni háborúk, Antikrisztus, Eden, Jeruzsálem - és még számtalan más témát taglal a 7 fejezetben foglalt 279 oldalon át. Az érdeklődők kikérhetik Szerkesztőségünkben.

- Úgyszintén a szerző, **Dr. Ilkei Csaba** tudományos kutató kiadásában megjelent az **Internétórák Kistarcsától Recskig** című, dokumentumokkal és fotókkal ellátott 338 oldalas érdekesítő könyve. A könyv tartalma 2012-2013 folyamán az utolag.com honlapon jelent meg négy részben. Az érdeklődők kikérhetik egészében Szerkesztőségünkben.

- **Miklauzic István**: Történelmi tanulmány, amely a **nemesi Rákóczi nemzetségnek** állít hiteles emléket. - **A fejedelmi Rákóczi-család** élete, hőstetteik, példájuk közismert a magyar nemzet előtt. Van azonban egy másik, azonos őstől származó nemzetség is, a **nemesi Rákóczi-ág**, amelynek névviseelő tagjai és történeteik egyáltalán nem ismertek. A két ág közös eredettel indult az Aranybulla megjelenésének idejéből, majd 1517-ben önálló ágat hajtattak. A későbbi fejedelmi ág 1756-ban kihalt. A másik, a nemesi ág, továbbra is terebélyesítette az öreg családfát. Mi lett velük 1848-tól 1956-ig? Homályba vész a neves és nevés közművész lezármazottak alakja, akik kimagasló érdemeket szereztek a két világháborúban és keservesen szenvedtek a kommunizmus önkénye alatt. A 131 oldalas, illusztrált regény digitális formájában kikérhető Szerkesztőségünkben (PDF 7,2 MB)

Kedves Olvasók!

Meg a fülünkben zengő népzenevel, dalokkal, baráti beszélgetésekkel írjuk e havi beszámolókat.

Március 30-31-én rendezésre került a XXXII. Országos Táncbáztalálkozó és Kirakodóvásár, a már jól ismert Papp László Budapest Sportarénában. Tavaly sajnos nem tudtunk elmenni, és egész évben visszasírtuk - idén nem hagytuk ki! A szervezők sajtóbelépőt biztosítottak számunkra, így mind a két nap el tudtunk menni. Családostul, a pocaklakónk még nem önálló, Nacho pedig mindenképp jönni akart, amikor megtudta, hogy néptánc lesz. Összeszedtük a cuccunkat, bepakoltuk a hamuban sült pogácsát, kiöltöztünk (ing-mellény-kalap), és elindultunk.

*

Idén a kiválasztott dátum pont a húsvéti hosszú hétvégére esett, ami nekünk nem okozott gondot, de lehet, hogy ezért, és mert hónap vége volt, kevesebben voltak, mint más években. Legalábbis mi így tapasztaltuk. Nekünk nem volt akadály a kissé „szellősebb” helyzet. Kényelmesebben tudtunk közlekedni, a Játsházákban is volt lehetőségünk részt venni, sőt még az esti gála során le is ültünk! Inkább csak sajnáltuk, hogy ilyen nagy munka után nincs tele a csarnok.

Első nap hagyományosan a gyerekeké, ekkor kerül megrendezésre az Aprók Bálja. Ez a nap nagy részben rájuk koncentrál, ők lépnek fel, de a táncoktatás is nagy részben nekik szól. Ennek a napnak külön hangulata van, ekkor jönnek zömével a családok.

Sok a gyerek, pár hónapostól középiskolásig. Volt, hogy a küzdőtéren (a sportaréna középpontja, ahol a nagyszínpad van) a sok gyerek ide-oda rohangu, együtt játszott, miközben szülők beszélgettek, vagy a kirakodóvásárt nézegették. Persze a zene egésznap szól, az adja az alaphangulatot. A sok népviseletes gyerek és felnőtt fokozza ezt a családi érzést, valahányszor részt veszünk a Táncbáztalálkozón.

Idén is sok volt a találkozás, és talán ez a lényege, a varázslata ennek a rendezvénynek. Ahogy a neve hordozza, a tánc találkozik, a népzene, a zenészek, a táncosok.

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎ 4799-8437 / Iroda ☎ 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com

Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Bernáth Erzsébet (Pintyő)

Keddől - péntekig 18 - 21 óra. Szombat 15 - 20 óra.

hungariabuenosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődheti.

Az Egyesületi tagdíjak bankátutalással befizethetők:

Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5080 OLIVOS

Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2

CBU: 01400380 01508002240916

Cuenta Corriente N°: 022409/1

Kérjük tisztázza mailcímünkre, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvény másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti átvehető az irodaórákban.

Ha elmész, azt más nyelven is mondják, hogy **Isten áldjon meg**, de a magyar azt mondja, **ISTEN VELED**. Tehát Isten kísér mindig végig az utadon. Jövet is, menet is. És ha születesnapod van? Milyen más nyelv mondja azt, hogy **ISTEN ELTÉSSEN SOKÁIG**?

Egyszerűen nem győzöm csodálni ezt a nyelvet. És ha már csodálatról van szó, figyeljétek meg ezt a két szót: **szeretet / gyűlölet**. Mit olvasunk bennük? Mi van a betűk mögött? Szeretet: az egy **szer** ami **etet**. Életet ad. Gyűlölet: gyűlik bennem egy rossz érzés, ami megöl, ami tönkre tesz, **gyűl - ölet**. Ez nem tudomány, ez csak szójáték... de érdekes, hogy ezt is lehet! (magyarul).

Ami az íróasztalon maradt:

Az Ige

Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
És áhítattal ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakomba,
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek! ...

Reményik Sándor